1995./10. - **Atyaúristen! - kap a fejéhez a szép ifjú színésznő, amikor meghallja, hogy miről szeretném faggatni.** Aztán megadóan mesélni kezdi az életét.
– Budapesten születtem, de később tíz évig Szombathelyen éltem. Nagyon kedves emlékeim fűződnek ahhoz a vidékhez, Kőszeghez, Sopronhoz, Velemhez.
– Milyen jegyben született?
– Halak vagyok, s az aszcendensem Ikrek. Tehát „négyen vagyok", mivel mindegyik kettős jegy. A halaim ráadásul egymással szemben úsznak.
– Mindebből mire következtet?
– Hát, ami azt illeti, elég nehéz falat vagyok magam számára is - hallom a talányos választ.
– Rakoncátlan gyerek volt?
– Nem, nem - tiltakozik élénken. - Ellenkezőleg. Született jó gyerek voltam és talán az is maradtam – teszi hozzá nevetve.
– Akkor talán tinikorában lázadt föl?
– Nem kellett lázadnom, nagyon szeretetteljes légkörben nőttem fel, nem volt miből kitörnöm. Semmi csábító és tiltott dolog nem létezett számomra. Nem lettem csöves, és nem rajongtam egyetlen énekesért vagy zenekarért sem.
– Egyetlen plakát sem volt a lányszobája falán?
– Én is imádtam a nyugati magazinokat, és kivágtam a szép fotókat, de csak egy-egy ismeretlen, szép arcot, tájat vagy állatot.
– Ezek szerint nem is volt vad tinédzser...
– Nem. A francia tagozatú gimiben volt egy nagyon jó társaság és egy szép diákszerelem. Minden időnket együtt töltöttük, és csak ritkán vetődtünk el diszkóba.
– Érettségi után jött a főiskola?
– A színészi pálya eszembe sem jutott, mert gyermekkorom óta képzőművésznek készültem. Érdekelt a szépség, szerettem rajzolni. És legfőképpen valamilyen hivatást akartam, nemcsak foglalkozást.

Ám milyen az élet. Az iparművészeti fura urai eltanácsolták, így mit volt mit tennie, beiratkozott a kirakatrendezői iskolába.
- Remek két év volt - emlékezik lelkesedve. - Jó tanárok, jó társaság, szabad szellem. Azokban az években, akik emlékeznek, kellemes reklámfotókon gyönyörködhettek Für Anikó szépségében.
– Vajon a leányszobáját díszítő fotóktól kapta az ötletet, hogy a kamera elé álljon?
– Nem - kezdi a magyarázatot. – Egy ismerősöm csábított el egy statisztaválogatásra. Ott figyeltek fel rám és hívtak fotózni. Némi zsebpénz reményében belevágtam. Innen pedig csak egy kis lépés volt a Theba Stúdió. Itt Andor Edit biztatására született meg bennem az elhatározás, hogy megpróbáljam a színművészetit. Bár nem nagyon bíztam a dologban, mit ad Isten, felvettek - emlékezik.
A főiskola négy éve elröppent, s máris a Madách Színház társulatában találta magát. Ami nem piskóta. Az eltelt néhány év alatt pedig ebben az univerzális színházban bebizonyította, hogy mindentudó művész.
- Amilyen színes egyéniség, olyan visszafogottan öltözik: sötét és szürke árnyalatok - adok egy

kis visszajelzést a hölgynek.
– Ez igaz, de szeretem az apró virágmintás anyagokat és Laura Ashlie virágba borult stílusát. A nőies, amolyan „szeretünk Barbie" dolgokat ki nem
állhatom - teszi hozzá látható undorral. Majd hosszú szakmai fejtegetésbe
kezd Jil Sanderről, Calvin Kleinről, Armaniról, és a kényelmes, szögletes formákról.
– Tehát semmi szoknyácska vagy mini?
- Előfordul, de csak módjával. Nem szeretem, ha a ruha miatt vesznek észre. - No ettől én nem féltem, gondolom magamban. - Nekem is van hosszú, bő, repülős szoknyám, de ahhoz bőrdzsekit vagy zakót veszek fel bakanccsal. Imádom a kontraszthatást.
A lakásban azonban a harmóniára törekszik Für Anikó. Mindegyik zugát egyformán szereti a konyhától a fürdőszobáig. Talán a nappaliban tölt a legkevesebb időt, hiszen nappal úton van. Egyébként is szeret úton lenni, kirándulni. És iránytű nélkül is hazatalál. Otthon pedig az okoz örömöt számára, ha egy nagy csokor oszló-feslő rózsát talál a vázában. És mostanában azért sem sértődne meg, ha egy ördög vinné a bokrétát. ***Zétényi Zoltán*** Fotó: 2Z Fotó & Média